

הַלְבוֹת פָּרָה אֲדָמָה פָּרָק ח

א. מי שֶׁהָיוּ מִיָּמָיו עַל כְּתָפוֹ, וְעָמַד וְהוֹרָה הוֹרָיָה לְאַחֵרִים, אוֹ שָׁדָן דִּין, אוֹ שֶׁחֲלָצָה בְּפָנָיו, אוֹ מֵאֲנָה, אוֹ שֶׁהִרְאָה לְאַחֵרִים אֶת הַדֶּרֶךְ, אוֹ שֶׁהִרְגַּ נָחֵשׁ אוֹ עֶקְרֵב, אוֹ נָטַל אֶכְלִין מִן הַשּׁוּק לְהַצְנִיעַן הָרִי הַמִּים פְּסוּלִין: שֶׁהָרִי נִתְעַסֵּק בְּדָבָר אַחֵר, קֹדֶם שִׁיתֵּן הָאֵפֶר עַל הַמִּים.

ב. אֲבָל אִם נָטַל הָאֶכְלִין לְאֶכְלָן וְאֶכְלָן כִּשְׁהוּא מֵהֶלֶךְ, אוֹ שֶׁהִרְגַּ נָחֵשׁ אוֹ עֶקְרֵב הַמַּעֲכָבִין אוֹתוֹ הָרִי הַמִּים כְּשֶׁרִין, שְׂזָה מִצָּרָף הוֹלֶכֶת הַמִּים. זֶה הַכָּלָל: דָּבָר שֶׁהוּא מְשׁוּם מְלֹאכָה שֶׁעָשָׂהוּ קֹדֶם מִתֵּן הָאֵפֶר בֵּין עָמַד בֵּין שְׁלֹא עָמַד, פָּסֹל. וְדָבָר שֶׁאֵינוֹ מְשׁוּם מְלֹאכָה אִם עָמַד, פָּסֹל; וְאִם לֹא עָמַד, כְּשֶׁרִין.

ג. הִיָּה מֵהֶלֶךְ בַּמִּים, וּפָרָץ בְּשַׁעַת הַלּוּכּוֹ מְקוֹם שִׁילָךְ בּוֹ אֵף עַל פִּי שֶׁפָּרָץ עַל מְנַת לְגִדּוֹר, כְּשֶׁרִין; וְאִם גָּדַר קֹדֶם שִׁיתֵּן הָאֵפֶר, פְּסוּלִין. וְכֵן אִם קָצַץ פְּרוֹת לְאֶכְלָל אֵף עַל פִּי שֶׁכּוֹנְתּוֹ לְהַקְצוֹת אֶת הַשָּׂאָר, כְּשֶׁרִין; וְאִם הִקְצָה קֹדֶם מִתֵּן הָאֵפֶר, פָּסֹל.

ד. הִיָּה אוֹכֵל בְּשַׁעַת הוֹלֶכֶת הַמִּים, וְהוֹתִיר, וְזָרַק מֵה שֶׁהוֹתִיר לְתַחַת הַתְּאֵנָה אוֹ לְתַחַת הַמְּקָצָה אִם נִתְכַּוֵּן שְׁלֹא יֵאבְדּוּ הַפְּרוֹת הָרִי הַמִּים פְּסוּלִין, שֶׁהָרִי עָשָׂה מְלֹאכָה. וְאִם זָרַק לְפִי שֶׁאֵין לוֹ צָרָף בְּהֵן, הָרִי הַמִּים כְּשֶׁרִין.

ה. הַמְּמַלֵּא מִים לְקִדְשָׁן, וּמִסְרֵן לְאַחֵר לְשִׁמְרָן, וְעָשׂוּ הַבְּעָלִים מְלֹאכָה לֹא נִפְסְלוּ הַמִּים, שֶׁהָרִי מִסְרֵן לְשׁוּמֵר. וְאִם עָשָׂה הַשּׁוּמֵר מְלֹאכָה פְּסָלָן, שֶׁהָרִי הֵן בְּרִשּׁוֹתוֹ וְהוּא נִכְנָס תַּחַת הַבְּעָלִים. הָיוּ שְׁנַיִם שׁוּמְרִין אֶת הַמִּים, וְעָשָׂה אֶחָד מֵהֶן מְלֹאכָה הַמִּים כְּשֶׁרִין, שֶׁהָרִי הַשְּׁנִי מְשִׁמֵּר; חֲזַר הָרֹאשׁוֹן לְשִׁמּוֹר, וְעָמַד הַשְּׁנִי וְעָשָׂה מְלֹאכָה הַמִּים כְּשֶׁרִין: עַד שֶׁיַּעֲשׂוּ כָּל הַשּׁוּמְרִין מְלֹאכָה כְּאַחַת.

ו. הַמְּקַדֵּשׁ בְּאַחַת יָדוֹ, וְעָשָׂה מְלֹאכָה בְּשֵׁנִיָּה אִם לַעֲצֻמוֹ קִדְשׁ, פָּסֹל: שֶׁהָרִי עָשָׂה מְלֹאכָה, קֹדֶם מִתֵּן אֵפֶר בַּמִּים. וְאִם לְחִבְרוֹ קִדְשׁ, הַמִּים כְּשֶׁרִין: שֶׁאֵין זֶה פּוֹסֵל מִיָּמָיו שֶׁלְּחִבְרוֹ בְּמְלֹאכָה שֶׁעָשָׂה, שֶׁאֵין הַמְּלֹאכָה פּוֹסֵלֶת בְּקִדְשׁ אֶלָּא בַּמִּים וְהוּא, שִׁיְהִיָּה הַעוֹשֶׂה הַבְּעָלִים אוֹ הַשּׁוּמֵר.

ז. הַמְּקַדֵּשׁ לַעֲצֻמוֹ וּלְאַחֵר כְּאַחַת שְׁלוֹ פְּסוּל, שֶׁהָרִי נִפְסְלוּ הַמִּים שֶׁלַּעֲצֻמוֹ בְּעֶסֶק שֶׁנִּתְעַסֵּק בְּקִדְשׁ חִבְרוֹ; אֲבָל אִם קִדְשׁ לְשְׁנַיִם כְּאַחַת שְׁנִיָּה כְּשֶׁרִין, שֶׁאֵין מְלֹאכָתוֹ פּוֹסֵלֶת מִי אַחֵרִים.

ח. הַמְּמַלֵּא לַעֲצֻמוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת בְּקִדְשׁ אֶחָד, פְּסוּל; בְּשֵׁנִי קִדְוִשִׁין, כָּשֶׁר. קִדְשׁ לַעֲצֻמוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת בְּקִדְשׁ אֶחָד, כָּשֶׁר; בְּשֵׁנִי קִדְוִשִׁין, פְּסוּלִין. מְלֹא וְקִדְשׁ בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת לַעֲצֻמוֹ, שְׁנִיָּה כְּשֶׁרִין.

ט. מְלֹא לְאַחֵר בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת בְּקִדְשׁ אֶחָד, כָּשֶׁר; בְּשֵׁנִי קִדְוִשִׁין, פְּסוּל. קִדְשׁ לְאַחֵר בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת בֵּין בְּקִדְשׁ אֶחָד בֵּין בְּשֵׁנִי קִדְוִשִׁין, שְׁנִיָּה כְּשֶׁרִין; מְלֹא וְקִדְשׁ בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת לְאַחֵר הַמְּלוֹי פְּסוּל, וְהַקִּדְשׁ כָּשֶׁר.

י. זֶה הַכָּלָל: כָּל מְלוֹי שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ מְלֹאכָה בֵּין שֶׁמְלֹא לַעֲצֻמוֹ בֵּין שֶׁמְלֹא לְאַחֵר, פְּסוּל. וְכָל מִים שֶׁנִּתְמַלְאוּ כְּהִלְכָתָן, וְעָשָׂה מְלֹאכָה קֹדֶם שִׁיתֵּן אֶת הָאֵפֶר אִם הָיוּ הַמִּים שְׁלוֹ, הָרִי הֵן פְּסוּלִין; וְאִם הָיוּ שְׁלֹאֲחֵר, כְּשֶׁרִין. וְכָל דָּבָר שֶׁבִּידּוֹ, וְעָשָׂה מְלֹאכָה בֵּין שֵׁשׁ שֵׁם שׁוּמֵר שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה מְלֹאכָה, בֵּין שֶׁאֵין

שם שומר פסל. ודבר שאינו בידו, ועשה מלאכה אם יש שם שומר, לא פסל; ואם אין שם שומר, פסל.

יא. האומר לחברו, קדש לי ואקדש לך, וקדשו זה לזה הראשון כשר; והשני פסול, שהרי קדש בשכר. אמר לו, מלא לי ואמלא לך, ומלאו זה לזה הראשון פסול, הואיל וכוונתו שימלא לו חברו חלף מלוי זה: הרי זה כממלא לו ולאחר, שהן פסולין. והשני כשר, שהמלוי בשכר מתר, והרי לא עשה מלאכה אחר שמלא, ואין בכוונתו מלוי אחר.

יב. האומר לחברו, קדש לי ואמלא לך שניהן כשרין: שהמלאכה אינה פוסלת הקדוש, והמלוי בשכר מתר. מלא לי ואקדש לך שניהן פסולין: זה שמלא בתחלה פסול שהרי הוא כממלא ומקדש כאחת, ופסל המים במלאכה; וזה שקדש באחרונה פסול שהרי קדש בשכר, וכאלו החזיר חוב שעליו.

יג. ההולך לקדש הרי זה נוטל את המפתח, ופותח להוציא האפר; ונוטל קרדס, אם צרך לחפר בו אפר הפרה; ונוטל סלם ומולין ממקום למקום להביא האפר, וכשר. ואם משנטל את האפר לקדש בו, כסה הפלי שיהיה בו האפר, או שהגוף את הדלת, או שזקף את הפלי בארץ, קדם שישליך האפר למים פסל המים; אבל האפר כשר, לקדש בו מים אחרים.

יד. זקף את הפלי שיש בו האפר בידו, כדי שלא יתפזר כשרין, מפני שאי אפשר: שהרי אם הניחו בארץ, פסל; ואם כסחו, פסל. נטל את האפר, וראה שהוא מרבה, והחזיר ממנו כשרים; נתן את האפר על המים, וראה שהוא מרבה, ונטל ממנו לקדש מים אחרים כשר. קרסם עלי זית לחתות בהן האפר אם בשביל שלא יחזיק אפר הרבה, פסל; ואם בשביל שיכנס האפר בפלי, כשר.